

عنوان مقاله:

شرح غزلی از حافظ

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 7، شماره 22 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

نصرت الله فروهر - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب

اکبر کریمی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

این نوشته به بهانه شرح غزلی از غزل های شاعر بلندآوازه و ستاره پرنور و درخشان آسمانادب ایران خواجه حافظ شیرازی فراهم شد و حاصل مطالعه سالیانی دراز است. شاعر یکلایقایی قلندر در این غزل با ژرف اندیشی با خویشتن خویش از آفرینش رازناک هستیسخن گفته و در خلوت تنهایی و انزوای خود آشکارا حجاب های مادی را کنار زده و در سیر صعودی سلوک به اسراری پی برده و در قالب استعارات، غزل خود را پرداخته است. این غزل از غزل های عرفانی محض خواجه است که به مفهوم آفرینش هستی در ازل اشاره نموده و مشکل آفرینش را به رشته عبارت ریخته و با مهارت و استادی، انسان را مظهر جلوه گاه نور ذات حق و نماینده هستی مطلق معرفی کرده است.

کلمات کلیدی:

کشف و شهود، اعیان ثابت، آینده ظلمت، تجلی، فنای در حق (فناء فی الله)

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/853077>

